Nederland en de Joden (Arnold Meijer)

De Jood blijft vreemdeling temidden der volkeren waaronder hij leeft, ook dan, wanneer hij daar van geslacht op geslacht vertoeft. De Jood blijft Jood. De Jood assimileert niet, lost zich niet op in het gastvolk, gelijk anderen, die uitgeweken zijn en na korten of langeren tijd opgaan in dat nieuwe volk. Personen uit de meest verscheidene rassen zijn, na langen tijd verblijf in een vreemd land, daarin geheel opgenomen. De Romeinen, de Grieken, de Britten hebben de indringende menigte in zich geabsorbeerd. Tientallen volkeren verdwenen. De Joden echter wisten zich steeds als volk te handhaven. Zeer terecht zegt Abraham Kuyper (Om de oude wereldzee, Dl. I, p. 319): “De door velen gekoesterde verwachting, dat de Joden zich allengs door het volk, waaronder ze wonen, zullen assimileeren, bleek een illusie”. Ook met het oog op de historie is deze theorie van het opgaan der Joden in de andere volkeren strikt onaannemelijk. De diepste oorzaak dus van het feit, dat er een prangende Jodenkwestie bestaat, is, dat het Jodendom een apart volk is, en wel een volk van een zeer bijzondere geaardheid.

*

Dat de Joden zich niet kunnen en niet willen assimileeren, wordt door hen zelf erkend. Schlinder, een rabbi in Amerika, zegt: “Gedurende vijftig jaar was ik overtuigd aanhanger van het assimilatievermogen der Joden. Vandaag erken ik mijn dwaling. De Amerikaansche smeltkroes zal nooit en te nimmer de vermenging der Joden teweeg brengen.” (Jewish Chronicle, 28 April 1911).

De Jood blijft eeuwig Jood. Vandaar ook de streving van het Sionisme.

Het Jodendom zag zelf in dat het in een ander volk niet opgelost kon worden en zocht dus een weg om de Joden bij elkaar te brengen.

Herzl, de leider der Sionisten, zei: “We zijn een volk. Ik geloof het anti-semitisme te begrijpen…. Ik meen te onderscheiden, wat in het anti-semitisme grove grappenmakerij en laag bij de grondsche jalousie is of erfelijk vooroordeel; maar ook dat, wat moet beschouwd worden als een gevolg van gerechtigde verdediging.”

En de Jood Bernard Lazare zegt: “De diepste oorzaken van het anti-semitisme hebben altijd in Israël zelf gelegen, en niet bij hen, die het bestrijden.” En verder: “De Joden zijn wel een minderheid, evenals de Fransche Protestanten en de Duitsche Katholieken, maar de Protestanten in Frankrijk en de Katholieken in Duitschland zijn een nationale minderheid, terwijl de Joden moeten beschouwd worden als een vreemde minderheid.”

De Jood Max Nordau meende: “De Joden, die in ballingschap leven, zullen altijd door antipathie en vijandschap omgeven zijn. Zij zullen altijd als een lastig en vreemd lichaam gevoeld worden. Hun aanwezigheid zal het anti-semitisme

onderhouden, waar dit bestaat, en zou het voortbrengen, waar dit, als een groote uitzondering niet zou bestaan.”

Louis Brondeis, Joodsch rechter aan het Hooggerechtshof der V.S., betoogt: “Wij willen vaststellen dat wij, Joden, een bijzondere natie zijn, waarvan elke Jood zonder voorbehoud lid is, onverschillig wat het land zijner inwoning, zijn beroep of zijn geloof moge zijn.”

En de heer Einstein: “Ik ben geen Duitsch staatsburger. Ik ben een Jood, en ben er trotsch op tot het Joodsche volk te behooren.”

*

De niet-assimilatie, het bijzondere volkskarakter van het Jodendom, dwingt het om zich overal op te dringen; van den anderen kant ontstaat daaruit het verzet der volkeren. Dit laatste wordt anti-semitisme geheeten, doch ten onrechte.

Men kan het den Joden niet al te kwalijk nemen, dat zij van de democratie gebruik maken om een machtspositie te verwerven. Minderheden hebben het recht, hun specifieke geaardheid erkend te zien. Maar van den anderen kant heeft de Staat tot plicht, er zorg voor te dragen dat een minderheid den Staat niet nadeelig beïnvloedt. En dit laatste geschiedde in den democratischen Staat door de Joden.

*

De Jood heeft de neiging zich overal binnen te dringen. En dat is hem wonderwel gelukt. Zoo ziet men nawijsbaar bij vele belangrijke gebeurtenissen, dat de Jood daarbij intrigeerde. En op de eerste plaats in het politieke leven.

In den democratischen Staat kunnen gemakkelijk allerlei onverantwoordelijke elementen naar voren komen. Het zijn in het bijzonder de Joden, die hiervan hebben geprofiteerd.

Onder de leiders der Socialisten en Communisten zijn de Joden bijzonder goed vertegenwoordigd. Het waren de Joden Karl Max en Ferdinand Lasalle, die de oude socialistische beweging georganiseerd hebben. En in de socialistische partijen der verschillende landen behooren velen der kopstukken tot het Joodsche volk. De defaitistische omwentelingen, welke plaats hebben gehad, zijn grootendeels bewerkstelligd door Joden. De Joden hebben een overwegenden invloed in de Russische omwenteling naar ‘t communisme gehad. De voornaamste leiders in ‘t nieuwe communistische regiem waren in meerderheid Joden, zooals Trotsky, Zinovief, Kamenef, Kaganowitsch, Litwinof enz. De eerste Raad van Volkscommissarissen bestond uit 22 leden, waarvan 3 Russen, 2 Armeniërs en 17 Joden. Zoo ook in Hongarije. De lijst van mannen, die met de na-oorlogsche revolutie verbonden waren, bevat slechts Jodennamen. Zij heeten: Bela Kun,

Eisenstein. Schwarz, Schreiber, Landler, Weiss, Sigismond, Kunstaeter, Loewingen. Van de 26 Volkscommissarissen waren er 18 Joden.

In Duitschland waren de kopstukken van de Spartakistenopstand de Joden Liebknecht, Kurt Eisner, Ernst Toller, Radek en Landauer. In Oostenrijk waren de leiders van het Marxisme wederom Joden, n.l. Victor en Fritz Adler, Ellenbogen, Fritz Austerlitz, Max Adler, Hertz, Eckstein, Braun enz. Zoo ook in Frankrijk: Blum, Zay, Grumbach, in België Van der Velde (schuilnaam Van Epstein), en zelfs in Nederland: David Wijnkoop, De Visser, De Kadt, Polak enz.

Hij, die de pers in zijn macht heeft, kan de wereld beïnvloeden. Het is hierom, dat zoovele bladen der wereldpers onder toezicht der Joden staan. De overigens veelomstreden Protocollen van de Wijzen van Sion zeggen dan ook met recht; “De dommerikken, die gelooven zullen, dat zij de meening van hun partij herhalen, zullen in werkelijkheid onze meening of die, welke ons aangenaam is, herhalen. Zij zullen zich inbeelden, dat zij het orgaan van hun partij volgen, en zij zullen in werkelijkheid de banier volgen, die wij voor hen uit droegen. Om in dezen zin ons leger van journalisten te voeren, moeten wij dit werk met een bijzondere zorg organiseeren.”

De grootste invloed en macht der Joden uit zich echter in het banken beurswezen, en niet zelden op de meest funeste wijze. We denken o.a. aan tallooze bankschandalen, waarin Joden betrokken waren. In Duitschland hebben we de schandelijke oplichterspraktijken van de Barmats, van de gebroeders Leo en Willy Sklarek, Iwan en Alexander Kutisker enz., gehad. In Amerika de ook in Nederland zeer bekende heer Lieberman. Voor Frankrijk herinneren wij aan het groote Panamaschandaal, aan de oplichterijen van de Jodin Martha Hanau en den Jood Stavisky, aan de schandalen bij Pathé—Nathan enz., terwijl voor ons land de streken der Amsterdamsche Joden Barmat, Mannheimer, Holzmann e.a. overbekend zijn.

Het filmwezen stond in vele landen en ook in Nederland grootendeels onder Joodsche controle. Van de bioscopen in Nederland waren er maar weinigen niet in Joodsche handen, van de verhuurkantoren evenmin. De groote Amerikaansche filmmaatschappijen als de Paramount, Metro Goldwyn, United Artists, Universal Pictures enz. zijn geheel in de macht der Joden. Ook vele takken van bedrijf, b.v. de papieren lederbedrijven, waren vrijwel geheel in het beheer van Joden.

*

Er zijn in Nederland zeker zeer vele Joden, die zeggen nationaal te gevoelen, en wij zouden niet durven ontkennen, dat zij ook handelingen hebben verricht, welke ten bate van het land waarin zij als gasten wonen geschiedden. Doch werkelijk Nederlandsch nationaal gevoel, zich uitend in die echte, innige aanhankelijkheid aan het Vaderland heeft het Jodendom niet. Zonder de goede bedoelingen en

strevingen in twijfel te trekken, blijven wij slechts het eenvoudige feit constateeren, dat een Joodsch geslacht tientallen van jaren in een land kan wonen, maar dat het steeds tengevolge van zijn bijzondere geaardheid aan ons volk in wezen vreemd zal blijven.

Men kan een reeks van uitingen opmerken, die van liefde voor het land, waarin zij zich vestigden, getuigen — doch op een goed oogenblik blijkt steeds, dat dit geen wezenlijke vaderlandsliefde is, en dat de Jood niet behoort tot het Nederlandsche volk. Dit uit zich b.v. in hun critiek op het Vaderland. Iedere burger kan deze in een of ander opzicht hebben, doch bij den Jood gaat zulk een critiek niet met tegenzin en rouw in het harte: zooals een kind, dat een zich onteerende moeder becritiseert; neen, bij hem is er leedvermaak en trots in opgesloten. De Joden voelen zich niet door een innerlijke traditie aan het land hunner inwoning verbonden.

*

Het moet duidelijk zijn, dat wat hier over de Joden in het algemeen wordt gezegd, evenzeer geldt voor wat men “bekeerde Joden” noemt, d.w.z. Joden die tot den christelijken, protestantschen of katholieken godsdienst zijn overgegaan. Een Jood verandert niet van natuur door het feit op zich dat hij zich bij het een of ander godsdienstig genootschap aansluit. Niet omdat de historie heeft uitgemaakt, dat er bij deze bekeering verschillende van twijfelachtigen aard waren, maar omdat het waar is, dat de Jood Jood blijft. En een verandering van godsdienst kan, vanzelfsprekend geen reden zijn om dientengevolge aan hem het burgerrecht te geven. Zijn specifieke geaardheid verliest de Jood niet. Dat kwam bijvoorbeeld tot uiting in de brochure van den tot het katholicisme overgeganen Jood Herman de Man (pseud. voor S. Hamburger), waarin hij het natuurlijk voor de Joden opnam en elke actie, met inbegrip van de meest redelijke en noodzakelijke, betitelde als “vervolging”. We hebben verscheidene Joodsche ge schriften gelezen, maar zelden een dat zoozeer een uiting was van decadente rassenwaan als dat van dezen Jood.

Zoo zegt hij bijv.: “Gods Vaderhand beschermt de Joden. En tot deze overtuiging genaderd, past ons Christenen, dat we deemoedig het hoofd buigen. Naar Uw wil, o Vader, richten wij ons. U beschermt den Jood; wij, Uw kinderen, zullen hem niet vervolgen, (p. 20). Wie deze onderzoeking doet (of het Joodsche volk de waarheid op prijs stelt), zoowel uit historie* bronnen als uit de contemporaine ervaringen, ziet dat er wellicht geen volk is dat de waarheid een hooger goed acht, dan juist het Joodsche. (p. 38). De Joodsche wetenschap is meest staatsdienend en overwegend constructief, (p. 43). Hoewel ik ben doorgedrongen tot de keuken van het Joodsche publiciteitsbedrijf, heb ik nooit iets kunnen bemerken van eenig gevaar, van versmoring of extra aandikking der berichtgeving, of van andere tcndenzuitingen (p. 44)”.

En hiermede laten menschen, die prat gaan op een gezond verstand, zich vangen. Wij willen handelen volgens de natuur der dingen. Klaarblijkelijk is de Jood geheel

anders ingesteld dan een ander, klaarblijkelijk is en blijft de Jood altijd een vreemdeling. Wij hebben het recht en de plicht, hiermede rekening te houden. En wat die waarheidsliefde betreft: De boeken van het Oude Testament zoowel als de omgang met Joden in den huidigen tijd, brengt tot overtuiging, dat de schrijver uit rassenhoogmoed overdrijft. — En dan: zou de Joodsche wetenschap steeds staatsdienend en constructief zijn? We denken aan Marx, Lasalle, Freud, Einstein, en zouden zulk soort wetenschap op de eerste plaats “ontbindend” willen noemen. Een ieder ten slotte, die iets van de moderne persbureaus afweet, acht De Man’s opmerkingen over het moderne publiciteitswezcn meer dan belachelijk.

*

Door velen wordt onderscheid gemaakt tusschcn de Joden, die wel en die er niet naar streven Palestina als hun rijk te verwerven. De Jood Herzl proclameerde het failliet van de assimilatie. Hij zeide terecht, dat de Jood in de verschillende landen steeds een vreemdeling zal blijven. En daarom achtte hij de eenig goede oplossing het Sionistisch Rijk te stichten. De Sionisten willen op de ruïne van het Joodsche rijk, zooals deze ontstaan is in den jaren 70, het nieuwe toekomstige rijk bouwen. Voor ons is er geen wezenlijk onderscheid tusschen den Sionist en den Jood, die zegt het Sionisme te bestrijden. Door dit laatste wordt de Jood van vreemdeling geen vaderlander. En ditzelfde geldt ook voor die Joden, die zich-zelf met het woord anti-semiet betitelen. Zij zijn en zij blijven voor ons vreemdelingen, ook al zeggen ze duizend maal. dat zij de Joodsche macht bestrijden.

*

In Nederland is de Joodsche kwestie eerst na den wereldoorlog bijzonder urgent geworden. Dit opmerkelijke feit heeft zijn heel bijzondere oorzaken. Opmerkelijk is het zeker, daar nabuurstaten als Duitschland en Frankrijk steeds een, dan weer zwakkere, dan weer sterkere, anti-Joodsche stemming gekend hebben. Wat betreft Duitschland hoeven we waarlijk geen voorbeelden te noemen; wat Frankrijk aangaat, denken wij aan de Legitimisten, aan het anti-semitisme tijdens de Dreyfussaffaire en tijdens het Panama-schandaal. In ons land kan men tijdens de negentiende eeuw niet op dergelijke perioden wijzen. De oorzaak van het ontbreken eener anti-semitische gezindheid in Nederland, is uit de omstandigheden te verklaren. Tegenover de groeiende macht van het liberalisme stond geen traditioneele strooming, die zich opwierp om onze oude tradities te verdedigen. In de republiek vormden de Orangisten (de Prinsgezinden, zooals ze bij ons genoemd worden) de richting, die de traditie verdedigde. Tijdens het Koninkrijk waren er geen Prinsgezinden meer, die de oude republiek met het stadhouderschap terugwenschten. Conservatieven en liberalen waren het eens geworden ten opzichte van het koningschap. Royalisten waren ze allen. Niemand wenschte de republiek terug, en politieke gelijkberechtiging scheen allen identiek met de traditioneele gastvrijheid.

Niemand gaf er zich rekenschap van, dat deze gastvrijheid tegenover de Joden een voorwaardelijke had te zijn.

Vanzelfsprekend huldigden de Vrijzinnig-Democraten en de Sociaal-Democraten dezelfde meening betreffende politieke en gelijkberechtiging, maar ook in andere kampen, die der Christelijke partijen, werd deze politieke gelijkberechtiging bijna nooit betwijfeld. De heer Koos Vorrink, voorzitter der S.D.A.P., ging zoover met te zeggen, dat de S.D.A.P. zich solidair voelde met alle Joden in de wereld.

Men was in de Democratie groot geworden; daarom huldigde men deze Democratie, die alleen maar één bevolking kent, één burgerij; en géén volk of volksgemeenschap. Of beter nog: voor dc Democraten is de burgerij identiek met het volk. Een persoon als Abraham Kuyper, leider der Anti-Revolutionnaire Partij, die zeer terecht de Joden als een heel apart volk bestempelde, dat niet assimileert, was een eenling, wiens waarschuwing geen weerklank vond.

Men was trotsch op onze traditioneele gastvrijheid voor hen, die om politieke of religieuse oorzaken vervolgd werden, en wilde niet inzien, dat deze traditioneele gastvrijheid nooit in de republiek een onvoorwaardelijke geweest was.

De Joden hadden in de negentiende en het begin der twintigste eeuw hier, niet zulk een vooraanstaande plaats in het zakenleven als in het buitenland. In de vooroorlogsche periode treffen we de Joden in het diamantbedrijf (een bedrijfstak, die bijna uitsluitend Joodsch is), in het confectiebedrijf, in modezaken en warenhuizen (Gerzon, Hirsch, Bijenkorf, Hema enz.) en als effectenen assurantiemakelaars; verder in het bankwezen, de margarine-industrie en de exportslagerijen. Na den oorlog groeide hun macht sterk. Tijdens den oorlog had men hier het algemeen kiesrecht ingevoerd. De machtspositie der Sociaal-Democraten nam toe, en daar een Jood geen christelijke richting kan aanhangen, hadden die Joden, die nu het kiesrecht veroverden, eigenlijk slechts de keuze: liberaal, communist, of sociaaldemocraat te worden. Ze wisten zich een vooraanstaande plaats te veroveren in deze partijen, vooral te Amsterdam, waar ze de helft der gemeenteraadszetels verwierven, ofschoon de Joden nog geen tiende der stedelijke bevolking vormen. De liberalen, vrijzinnigdemocraten, sociaal-democraten en communisten werden Jodenvrienden. Het kwam voor, b.v. bij de familie Van den Bergh van de Unilever, het groote margarineconcern, dat de eene Van den Bergh liberaal werd, en de ander sociaal-democraat (de hoogleeraar), terwijl ze beiden zeer bevriend waren met de katholieke ministers. Zoodoende was men immers aan alle kanten gedekt.

Minister-president dr. Colijn, leider der Anti-Revolutionnaire Partij, voorzitter van een positief-christelijk kabinet, verklaarde dat zijn partij niet alleen Gereformeerden, Apostolischen enz. opnam, maar ook orthodoxe Joden. Bij een feest, gegeven door S. van den Bergh, Jood en margarinekoning, waren de roomschkatholieke ministers Verschuur en Deckers aanwezig.

Geld stinkt niet, en deze beide oud-ministers van economische zaken hadden steeds het concern van den heer Van den Bergh, de Unilever, geprotegeerd. De heer Van den Bergh werd bij deze gelegenheid, waarschijnlijk om te toonen hoezeer hij zich Nederlander voelde, vice-president van The Council of the Jewish Agency, een Sionistische organisatie.

Toen de Jood Zwanenberg zich op de meest ergerlijke wijze ten koste van zijn personeel te buiten ging op zedelijk gebied, kostte het de grootste moeite, de machthebbers van het democratische stelsel te bewegen, rechtsmaatregelen tegen dezen Zwanenberg te nemen.

Het was de familie Zwanenberg, die jarenlang van minister Verschuur het oppertoezicht kreeg over de crisismaatregelen der regeering. De familie had een worsten baconfabriek, die aan den rand van een faillissement stond, toen de redding kwam in den vorm van de benoeming door minister Verschuur van een familielid Zwanenberg tot het hooge ambt van regeeringscommissaris. Zwanenberg ontwierp en controleerde de crisismaatregelen, en zorgde wel dat zijn fabriek daarbij niet te kort kwam. Millioenen guldens heeft de familie Zwanenberg aan minister Verschuur te danken; millioenen guldens dankt ook de reeds genoemde familie Van den Bergh met haar Unilever-interessen aan de ministers Verschuur en Deckers. Maar toen de marechaussees en het Openbaar Ministerie toch den betrokken fabrikant Z. arresteerden en tot vervolging overgingen, toen was er vlug een aanleiding gevonden om de marechaussees daarvoor te doen boeten….

*

Deze politieke penetratie der Joden moest afkeer opwekken. En die afkeer werd nog tienmaal sterker door den toevloed van Duitsche, Poolsche en andere Oostjoden. Men mag niet vergeten dat in de vooroorlogsperiode de z.g. Seraphimjoden toonaangevend waren voor het gedrag der Joden, en dat ook een Askenazimjood probeerde, zich aan te passen bij deze meer aristocratische Seraphimjoden. Nu echter werd het aantal Oostjoden zoo groot, dat het plebs onder de Joden toonaangevend werd.

In de Duitsche banken, die zich te Amsterdam vestigden, waren de Joden leidinggevend (Redlmayer bij De Bary; Proehl & Guthmann; Lisser & Rosenkrantz; Mannheimer bij Mendelssohn & Co — om er slechts eenigen te noemen). De kleine Oostjoden drongen door in alle mogelijke branchen, die tot op heden tamelijk Jodenvrij gebleven waren. En het moet gezegd zijn: geen Joden gedroegen zich zoo opdringerig, zoo heerschzuchtig, zoo schandalig als dé Oostjoden, en bovenal de Joden die uit Duitschland kwamen.

Er dreigde ook in Nederland wel degelijk een Joodsch gevaar. Dat de democratische regeeringspersonen dat niet wilden erkennen, is slechts omdat zij teveel van hen afhankelijk waren. Het ware anders ook niet mogelijk geweest, dat

men Duitsche Joden, en wel de minst goeden, in grootcn getale hier had binnengehaald. Met een groep socialisten, internationalisten, ondermijners van ons volk, kon ons land niet gebaat zijn. Gastvrijheid is een schoone deugd, maar hij mag met gelijkstaan met indringing en verdringing. De gastvrijheid moet in overeenstemming met het belang van het volk zijn.

En boven alles moet er aan vastgehouden worden, dat Joden vreemdelingen zijn en blijven en dat zij zich dienovereenkomstig hebben te gedragen.

*

Vandaar onze strijd tegen Mannheimer.

Kleine speculant in Parijs, wist hij zich bij het begin van den wereldoorlog vrij te maken van zijn militairen dienstplicht in het Duitsche leger. Daar werd hij betrapt bij het koper smokkelen, maar hij had zich reeds met de van het Duitsche Rijk gestolen gelden zulke relaties verworven, dat alles tot een misverstand verklaard werd. Hij maakte carrière en werd agent van de Reichsbank te Amsterdam, tenslotte zelfs vertrouwensman van deze instelling. Doordat hij de zaken vooruit wist, zag hij kans zijn vermogen uit te breiden, zoodat het groot genoeg werd om deelgenoot te worden van de oude bankzaak Mendelsohn & Co te Berlijn, en van de nieuwe stichting Mendelsohn & Co te Amsterdam. In dezen tijd had de gebeurtenis plaats, die wij later als wapen tegen den Jood Mannheimer zouden gebruiken Er waren toentertijd Canadian Pacific shares die, ongeveer 200 % noteerden, maar in Duitsch bezit slechts 100 % daar de coupon ervan niet betaald werd. Geen nood voor dr. Mannheimer; hij liet-Duitsche stukken smokkelen, verzamelde vervalschte, notarieel bekrachtigde verklaringen, die vaststelden dat deze stukken oud-Nederlandsen bezit waren en stak de verdienste van 100 % in eigen zak. Voor deze transactie is een notaris veroordeeld en een firma Rosen en Co, maar Mannheimer ging vrij uit. Intusschcn wist Mannheimer, als vertrouwensman der Duitsche Republiek, vriend van den Zentrumsman dr. Wirth, zich bij dr. Van Aalst van de Nederl. Handel Mij. in te werken en deze bank te ruïnceren met Duitsche leeningen, die hij zelf slechts in commissie wilde houden. Via dr. Van Aalst, wiens zoon hij bij zich op de bank nam voor een goed betaalde baan, wist hij dr. De Vlugt, burgemeester van Amsterdam, voor zich te winnen en zelfs dr. Colijn, den minister-president. Vanzelfsprekend kreeg de zoon van dr. De Vlugt een soortgelijk baantje als de zoon van dr. Van Aalst. Nu wilde hij ook nog genaturaliseerd worden, maar de vreemdelingenpolitie had over dezen grooten zwendelaar naar waarheid rapport uitgebracht en de katholieke minister van Justitie, Van Schaik, wilde van een toekomstigen Nederlander Mannheimer niets weten.

Bij dé krach van de Nederlandsche Handel Mij. hebben wij den zwendel van Mannheimer gepubliceerd en gewaarschuwd dat we een campagne zouden openen, als minister Van Schaik zich voor den wensch van dr. Colijn zou buigen.

Mannheimer moest dezen tegenstand overwinnen. Hij smoesde wat over saneering der kerkelijke financiën en liet door den Centrumsman dr. Wirth de voormannen der R.K. Staatspartij bewerken. En de minister van Justitie, Van Schaik, boog voor de wenschen van Colijn…. Intusschcn had Mannheimer den sociaal-democratischen Jood dr. Polak en den radicalen minister van Financiën ook voor zich gewonnen.

Wij voerden onze bedreiging uit en publiceerden in 12 nummers de schanddaden van den heer Mannheimer. Ieder nummer werd in beslag genomen, pers en zetmachine werden verzegeld. Drukkerijen kregen een waarschuwing niet voor ons te drukken. We lieten toen onze kranten in Vlaanderen drukken en smokkelden de oplaag over de grens. Er kwam een versterking van de grenswacht. Colporteurs werden iedere week op het politiebureau vastgehouden.

Honderden verbalen werden opgemaakt, maar geen enkel dezer verbalen werd doorgezet. Men moest n.l. het strafproces inleiden om in beslag te kunnen nemen, maar wilde het proces niet doorzetten, omdat dan het gedrag van Mannheimer algemeen bekend zou worden. Het naturalisatie-ontwerp moest aan de Tweede Kamer voorgelegd worden!

Daar de Minister van Justitie echter met het bestaande politierapport niet voor den dag durfde komen, werd opdracht gegeven, het dossier te zuiveren van alles wat ongunstig was en al datgene wat niet bewezen was (en géén aanklacht werd ooit vervolgd!), moest eruit gelicht worden. Den president van de Nederlandsche Bank werd gevraagd, een goed getuigschrift te geven en deze verklaarde, dat Mannheimer een verdienstelijk mensch was.

Omdat we aangetoond hadden, dat de toenmalige Minister van Justitie, Van Schaik, die eerst tegen de naturalisatie van den Jood Mannheimer was en later den Jood toch naturaliseerde, in een ander geval getoond had, de integriteit jegens het recht te missen, begon men tegen ons een proces wegens beleediging van den heer Van Schaik!

Het aanbod, de waarheid der door ons gepubliceerde feiten te bewijzen, werd in alle rechtsinstanties afgeslagen en we werden tot gevangenisstraf veroordeeld. Zoo werd het recht cn de waarheid geweld aangedaan omwille van den Jood Mannheimer.

ONZE OUDVADERLANSCHE JODENWETGEVING.

Er zou ongetwijfeld hier geen ernstig jodenprobleem bestaan hebben wanneer men den goeden weg niet verlaten had, welken men ééns in Nederland liep.

Het Driemanschap van de Nederlandsche Unie schreef in haar orgaan van 12 October 1940, dat “eenige verandering in de sinds onheugelijke tijden door het

Nederlandsche volk aangenomen houding tegenover de Joden, die sinds geslachten in Nederland wonen en werken, onnoodig en ongewenscht is.” — Dat geeft een bewijs, dat het Driemanschap de geschiedenis van het eigen volk niet kent; anders zou het moeten weten, dat het standpunt, dat wij ten aanzien van de Joden innemen, een standpunt is, dat vroeger hier als normaal werd aanvaard, en dat dus onze houding een werkelijk Nederlandsche geweest is.

Het is goed daarom, in het kort, de geschiedenis van het Jodendom in Nederland na te gaan. In het jaar 1593 kwamen de eerste Portugeesche Joden in Amsterdam. De overheid van die dagen heeft reeds onmiddellijk begrepen, dat te hunnen aanzien beperkende maatregelen moesten worden genomen. HUGO DE GROOT stelde voor den Joden vrije uitoefening van hun godsdienst te laten. De Joden behoefden geen onderscheidingsteekenen te dragen, maar in geen politiek ambt, noch in dat van justitie of financiën zouden zij kunnen worden aangesteld. De Staten van Holland hebben dit ontwerp niet aangenomen en besloten, dat iedere stad geheel vrij zou zijn om een eigen Jodenregeling vast te stellen. De bepalingen waren echter zoodanig, dat de Joden in geen opzicht invloed op het bestuur en de cultuur konden uitoefenen. Daarom bestond er vrijwel geen wrijving tusschen de Nederlanders en hen.

[ontbrekend blz. 18 & 19]

oudsher is anders dan tegenover den stroom door de democratie nieuw binnengehaalden. Deze komen in de eerste plaats in aanmerking voor emigratie. Zooals reeds Hugo de Groot ruim drie eeuwen geleden aan de Staten van Holland voorstelde en bij ons steeds traditie is geweest, is het niet noodzakelijk Jodenbelastingen te heffen of Joden hun bezittingen te ontnemen.

Zoolang het gebruik, dat zij van hun eigendommen maken, niet in strijd komt met de belangen der volksgemeenschap (dit geldt voor een ieder), en het geld op eerlijke wijze verkregen is, kunnen zij hun eigendommen behouden.

Het is in overeenstemming met de oud-Vaderlandsche traditie en met ons streven, den Jood uit het openbare leven terug te dringen, dat de Joden noch het actieve, noch het passieve kiesrecht hebben en dat zij uit de vertegenwoordigende lichamen verdwijnen. Datzelfde geldt evenzeer voor de staatsstructuur die wij voorstaan. De Joden zijn en blijven vreemdelingen en het is dus onaanvaardbaar, dat zij eenigerlei leiding aan het staatkundig leven zouden geven.

Voor wat de vrije beroepen betreft, behoort een dubbele werkwijze te worden toegepast. In de eerste plaats dienen schadelijke elementen te worden verwijderd. Daarnaast moet ‘n nieuwe toevloed worden voorkomen. Uit de journalistiek dienen de Joden te worden ontslagen. De aldus broodeloos gewordenen kunnen zich wijden aan Joodsche journalistiek en — onder behoorlijk toezicht — Joodsche periodieken, bestemd voor Joden, vullen. Uit de andere vrije beroepen hooren de

schadelijke elementen, de advocaten van kwade zaken, de doctoren, die zich als sexoloog aandienen om het volk te vergiftigen en de elementen van wie bij voorbaat kan worden aangenomen, dat zij van den nieuwen tijd geen begrip hebben, te worden uitgestooten. Van meer belang is, dat de toelating tot deze beroepen geregeld wordt. Te dien einde dient aan de universiteiten een "Numerus Clausus" te worden ingevoerd, hetgeen zoowel een belang is voor de Nederlandsche volksgemeenschap als voor de Joden zelf, die op deze wijze niet in de moeilijkheid worden geplaatst, dat zij voor een beroep worden opgeleid, doch het niet kunnen uitoefenen. De "Numerus Clausus" kan faculiteitsgewijze worden geregeld.

Zooals de vrije beroepen in de eerste plaats in aanmerking komen om van Joden te worden gezuiverd, zoo dienen eveneens de directies van couranten, bioscopen, groote bankinstellingen en vitale bedrijven voor alles te worden verlost van Joodsche invloeden of controles.

*

De toevoer van nieuwe Joodsche elementen in de takken van handel en bedrijf dient te worden geremd. Deze taak zouden wij aan de corporaties willen zien opgedragen, die regelen kunnen opstellen voor de toelating van Joden tot de verschillende gebieden van handel en bedrijf. Daarbij worde rekening gehouden met het percentage Joden, dat thans in die branches werkzaam is. Daar, waar het aantal Joden te groot is en hun invloed overwegend kon worden, dient een lager percentage te worden vastgesteld. Nieuwe toelating kan dan eerst geschieden, indien hun aantal beneden het vastgestelde percentage gedaald is. Directe invloed van Joden kan worden voorkomen door uit te sluiten, dat zij in de bedrijfsorganisaties en corporaties deel van de leiding zouden kunnen uitmaken, en hun allen invloed op het nemen van besluiten onmogelijk te maken. Zij zijn als het ware "buitenlid" van hun organisatie en hebben dezelfde verplichtingen als de leden.

Ons streven is derhalve om, met vermijding van schokken voor de Nederlandsche volksgemeenschap, met vermijding tevens van alle maatregelen, welke voor de Joden een noodelooze kwelling zouden beteekenen, in één generatie het Joodsche vraagstuk definitief op te lossen. Daarmede bedoelen wij, dat wij allen Joodschen invloed onmiddellijk willen breken.

Het is duidelijk, dat emigratie van een aanzienlijk aantal Joden noodig is. De door ons voorgestelde regeling heeft het voordeel, dat het uitsluitend de jonge menschen zijn, die de noodzaak zullen gevoelen zich elders te vestigen, den ouderen willen wij hun bestaansmogelijkheid niet ontnemen. Daarnaast bestaat het voordeel, dat deze emigratie geleidelijk voltrokken kan worden. Bij de Joden zelve heeft steeds de neiging bestaan om naar Palestina te emigreeren. Wij zullen de laatsten zijn hen dit te beletten.

*

De door ons voorgestane souvereiniteit in eigen kring brengt mede, dat de Joden hun eigen specifieke belangen zelf kunnen regelen, mits onder toezicht van de overheid, om te voorkomen, dat Nederlandsche belangen worden geschaad.

Tevens is het noodzakelijk voor de verwezenlijking van de bovengeschetste plannen, dat een representatieve vertegenwoordiging van de Joden in het leven wordt geroepen ten einde met de Nederlandsche overheid contact te houden.

Als vertegenwoordiging van het Jodendom kan niet gelden de z.g. “Permanente Commissie”. Behalve dat deze commissie in haar huidige samenstelling uiterst ongeschikt is, is het noodzakelijk, dat een Joodsche contact-commissie op veel breedere basis wordt samengesteld. Immers de “Permanente Commissie” is samengesteld door en uit het kerkgenootschap, als waren allen, die wij tot de Joden rekenen ijverig lid van dat kerkgenootschap. Wij wenschen in de contactcommissie behalve vertegenwoordigers van de beide kerkgenootschappen evenzeer vertegenwoordigers van het niet-kerksche Jodendom. Namens de regeering kan het contact onderhouden worden door een regeeringscommissaris voor Joodsche zaken, die tevens toezicht kan houden op een goede uitvoering van het geheele statuut der Joden. Hij zal er eveneens voor te waken hebben, dat de Joodsche invloed nergens in den lande blijft, of wederom opduikt, en er verder op toezien, dat de Joden in alle opzichten menschelijk behandeld worden.

Ziedaar dan de algemeene lijnen van het statuut, dat wij in Nederland zouden willen doen ingang vinden. Het Joodsche vraagstuk was hier al zeer lang aan de orde. Ten bewijze hiervan nemen wij b.v. hier het voorbericht over van een in 1891 verschenen brochure van A. van Ros, waarin deze zegt:

De zeldzame gretigheid, waarmede onze brochure door het geheele land gevraagd werd, benam ons den tijd om reeds de tweede of derde uitgave te “vermeerderen”. Daarom bieden wij eerst de 4de “vermeerderd” aan. Deze onverwacht snelle loop der zaken, door de stemming van het Nederlandsche volk veroorzaakt, teekent den toestand duidelijk. Ons vaderland verlangt een nauwkeuriger kennis van het Jodendom, dan die de hedendaagsche pers er veelal van geelt.

Wij kunnen de pers hier niet noemen, zonder een woord van lof te brengen aan de bladen, die uit-ter-harte onze brochure, als eene nuttige verschijning, hebben toegejuicht. Wij begrijpen, dat sommige groote bladen, waarvan wij toch met reden open, riddelijken steun hadden verwacht, wij begrijpen, dat zij, in hun alwachlende houding, door de verrassend snelle verspreiding der drie eerste uitgaven onzer brochure werden verschalkt. Maar die zucht, om onzerzijds alles te vergoelijken en ten beste te verklaren, kan ons niet beletten, openlijk hulde en dank te brengen aan hen, die ons feitelijk steunden: HET VENLOOSCH WEEKBLAD, DE NED. KATHOLIEKE STEMMEN, DE NIEUWE KOERIER, DE KATHOLIEKE

LIMBURGER, DE NOORDBRABANDER, en, in naam van eenige Katholieken, de heer P., in de PEELEN KEMPENBODE. Wij zeggen, dat wij die bladen hulde brengen — want wij weten, dat er moed wordt gevorderd, óók voor Katholieke bladen, om, het eerste, eene zoodanige brochure aan te bevelen; zekere Pers toch ziet uit de hoogte op zulke "Schotschriften" neder, en heelt reeds bijkans, om redenen, die wij in het midden laten, den schijn, dat men vernederde politiek voert, zoodra men de stem verheit tegen den Jood, den wijd en zijd erkenden sluwsten en gevaarlijksten vijand van den Christelijken staat.

Men ziet hieruit, dat het Jodenvraagstuk in ons land reeds veel eerder aan de orde was.

Het is daarom, dat wij hierin van den dag der oprichting van de beweging die door ons geleid werd, 5 Mei 1934, onze houding bepaald hebben, gelijk wij nu meenen, dat met de uitvoering van onze denkbeelden zoo spoedig mogelijk dient te worden begonnen.